

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28.05.2009, sp. zn. 12 Cmo 496/2008, ECLI:CZ:VSPH:2009:12.CMO.496.2008.1

Číslo: 45/2010

Právní věta: Pokud rozhodčí smlouva neobsahuje přímé určení rozhodce ad hoc, anebo konkrétní způsob jeho určení, ale jen stanoví, že rozhodce bude určen jednou smluvní stranou ze seznamu rozhodců vedeného právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným ve smyslu § 13 zákona č. 216/1994 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a že rozhodčího řízení bude probíhat podle pravidel vydaných touto právnickou osobou, pak je taková rozhodčí smlouva neplatná pro obcházení zákona.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 28.05.2009

Spisová značka: 12 Cmo 496/2008

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rozhodčí doložka

Předpisy: § 13 předpisu č. 216/1994Sb.

§ 19 předpisu č. 216/1994Sb.

§ 2 předpisu č. 216/1994Sb.

§ 7 předpisu č. 216/1994Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, usnesením ze dne 10. 10. 2008 v bodu I. výroku zrušil směnečný platební rozkaz z 10. 9. 2008 a v bodu II. výroku zastavil řízení. Soud dále rozhodl v bodech III. a IV. výroku, že se žalobci po právní moci usnesení vrací soudní poplatek 2410 Kč a že žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení 19 670 Kč k rukám právního zástupce žalované.

Rozhodnutí odůvodnil soud tím, že vydal k návrhu žalobce směnečný platební rozkaz, proti kterému podala žalovaná námitky. Žalovaná mj. namítla, že účastníci si sjednali ve smlouvě o rezervaci nemovitosti rozhodčí doložku, proto soud nemá pravomoc věc rozhodnout. Žalovaná předložila Smlouvu o rezervaci nemovitosti a o poskytnutí součinnosti při koupi nemovitosti ze dne 7. 4. 2008. Soud shledal platnou rozhodčí doložku, obsaženou v čl. VI. (6.1) Smlouvy, a řízení proto dle § 106 odst. 1 o. s. ř. zastavil. Rozhodnutí o vrácení soudního poplatku bylo odůvodněno odkazem na § 106 odst. 3 zákona o soudních poplatcích. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve prospěch žalované soud odůvodnil ustanovením § 146 odst. 2, věty první, o. s. ř.

Žalobce podal proti usnesení včas odvolání, ve kterém navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolání odůvodnil tím, že směnka je abstraktním cenným papírem a neobsahuje rozhodčí doložku. Soud nesprávně dovodil, že rozhodčí doložka obsažená ve smlouvě se vztahuje též na vztah vyplývající ze směnky.

Žalovaná se k odvolání vyjádřila a navrhla napadené usnesení potvrdit. Odvolání nepovažuje za důvodné, neboť rozhodčí doložka je platná a vztahuje se též na spor z žalované směnky.

V r o c h n í s o u d v P r a z e změnil usnesení soudu prvního stupně.

Z o d ů v o d n ě n í :

Odvolací soud přezkoumal bez ústního jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.) napadené usnesení podle § 212 o. s. ř. a shledal odvolání důvodným.

Jak je z odůvodnění usnesení soudu prvního stupně zřejmé, soud dospěl k závěru, že s ohledem na platnou rozhodčí doložku ve smlouvě není v dané věci dána pravomoc českých soudů. Odvolací soud se proto jako předběžnou otázkou zabýval tím, zda předmětná rozhodčí doložka (rozhodčí smlouva) byla účastníky platně uzavřena. Ustanovení § 106 odst. 1 o. s. ř. ukládá soudu věc projednat též tehdy, je-li rozhodčí smlouva neplatná.

Jak se podává z čl. VI. (6.1) „Smlouvy o rezervaci nemovitosti a o poskytnutí součinnosti při koupi nemovitosti“ (dále jen Smlouvy), uzavřené mezi účastníky dne 7. 4. 2008, účastníci se dohodli, že veškeré případné spory vzniklé z této Smlouvy nebo v souvislosti s ní (včetně případných sporů o platnost této smlouvy či o platnost rozhodčí doložky) budou rozhodovány jediným rozhodcem, a to v souladu se zákonem č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Smluvní strany se dohodly, že rozhodčí řízení bude probíhat dle Pravidel pro rozhodčí řízení vydaných společností Správa rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s. r. o., a že rozhodce bude určen žalobcem ze Seznamu rozhodců, vedeného společností Správa rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s. r. o.

Jak se podává z odkazu uvedené společnosti na internetu <http://www.pravni-kancelar.com/>, společnost působí mj. v oblasti rozhodčího řízení. Na uvedené internetové stránce má též odkaz na svá „Pravidla pro rozhodčí řízení“, jež obsahují způsob řízení a rozhodování (jednací řád) a dále na „Sazebník poplatků pro rozhodčí řízení“ a „Seznam rozhodců“.

Podle § 2 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů č. 216/1994 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen RozŘ) strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců, anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).

Podle § 7 odst. 1 RozŘ rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců, anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý. Podle odst. 2, nemá-li rozhodčí smlouva ustanovení podle odstavce 1, jmenuje každá ze stran jednoho rozhodce a tito rozhodci volí předsedajícího rozhodce.

Podle § 13 odst. 1 RozŘ stálé rozhodčí soudy mohou být zřízeny pouze na základě zákona. Podle odst. 2 stálé rozhodčí soudy mohou vydávat své statuty a řády, které musí být uveřejněny v Obchodním věstníku; tyto statuty a řády mohou určit způsob jmenování rozhodců, jejich počet, a mohou výběr rozhodců vázat na seznam vedený u stálého rozhodčího soudu. Statuty a řády mohou též určit způsob řízení a rozhodování i jiné otázky související s činností stálého rozhodčího soudu a rozhodců, včetně pravidel o nákladech řízení a odměňování rozhodců. Podle odst. 3, jestliže se strany dohodly

na příslušnosti konkrétního stálého rozhodčího soudu a neujednaly v rozhodčí smlouvě jinak, platí, že se podrobily předpisům uvedeným v odstavci 2, platným v době zahájení řízení před stálým rozhodčím soudem.

Podle § 19 odst. 1 RozŘ strany se mohou dohodnout na postupu, kterým mají rozhodci vést řízení. Otázky řízení mohou být rozhodnuty předsedajícím rozhodcem, jestliže k tomu byl zmocněn stranami nebo všemi rozhodci. Podle odst. 2, není-li uzavřena dohoda podle odstavce 1, postupují rozhodci v řízení způsobem, který považují za vhodný. Vedou rozhodčí řízení tak, aby bez zbytečných formalit a při poskytnutí stejné příležitosti k uplatnění práv všem stranám byl zjištěn skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí sporu. Podle odst. 3, nedohodnou-li se strany jinak, je řízení před rozhodci ústní. Toto řízení je vždy neveřejné.

Jak plyne z § 2 odst. 1 RozŘ, v rozhodčí smlouvě se účastníci musí dohodnout, buďto na ad hoc rozhodci (rozhodcích), nebo na stálém rozhodčím soudem, který je zřízen na základě zákona. Jedná-li se o ad hoc rozhodce, jímž musí vždy být fyzická osoba (viz § 4 RozŘ), může být přímo v rozhodčí smlouvě tento rozhodce či rozhodci, je-li jich více, uveden (uvedeni), případně může rozhodčí smlouva dle § 7 odst. 1 RozŘ stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Z § 19 RozŘ vyplývá, že se strany mohou dohodnout na způsobu vedení řízení a pokud taková dohoda není uzavřena, pak rozhodci postupují způsobem, který si sami zvolí (platí zásada, že jednání je ústní, pokud se strany nedohodnou jinak). Na rozdíl od ad hoc rozhodců mohou stálé rozhodčí soudy vydávat svá vlastní pravidla (statuty a řády), která mohou určit jak jmenování a počet rozhodců (rozhodci mohou být vybíráni ze seznamu), tak i způsob vedení řízení a též náklady rozhodčího řízení. Tato pravidla (statuty a řády) musí být publikována v Obchodním věstníku a je rozhodováno podle uvedených pravidel stálého rozhodčího soudu, platných v době zahájení rozhodčího řízení. Pokud se nedohodnou účastníci jinak, postupuje stálý rozhodčí soud podle uvedených pravidel.

Jak je zřejmé z povahy společnosti Správa rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s. r. o., a z jejího výpisu z obchodního rejstříku, tato společnost není stálým rozhodčím soudem, zřízeným na základě zákona. Pokud subjekt, který není stálým rozhodčím soudem, zřízeným na základě zvláštního zákona, jak to předpokládá zákon o rozhodčím řízení ve svém § 13, vykonává takové činnosti, které spadají podle zákona o rozhodčím řízení výlučně do působnosti stálých rozhodčích soudů, jde o úmysl obcházet zákon a dochází tak k rozporu se zákonem.

Odvolací soud se dále zabýval tím, zda v ustanovení čl. VI. (6.1) Smlouvy si účastníci dohodli, že jejich majetkový spor má rozhodovat ad hoc rozhodce (rozhodci). Jen za splnění tohoto předpokladu by předmětná rozhodčí smlouva byla platná.

Jak se podává z čl. VI. (6.1) Smlouvy, účastníci si nedohodli osobu konkrétního rozhodce, nýbrž umožnili tomu účastníkovi, který bude podávat žalobu u Správy rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s. r. o., aby si vybral jediného rozhodce ze seznamu rozhodců vedeného touto společností. Avšak možnost vést seznam rozhodců je umožněna pouze v řízení vedeném u stálého rozhodčího soudu, nikoliv u soukromé společnosti, v daném případě u Správy rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s. r. o. Je třeba též poznamenat, že stanovením způsobu určení rozhodce je třeba rozumět jen určení takového způsobu, který nezáleží jen na vůli jedné strany, jak je tato zásada formulována v § 269 odst.3 obch. zák.

Tato společnost není ani oprávněna si vydávat své statuty a řády, jež by upravovaly způsob vedení rozhodčího řízení a stanovovaly závazným způsobem, pokud si strany nedohodnou jinak, pravidla o nákladech řízení a odměňování rozhodců. Jak je zřejmé z obsahu čl. VI. (6.1) Smlouvy, uvedená společnost má nepochybně možnost si kdykoliv změnit jí stanovená pravidla (Pravidla pro rozhodčí řízení, Sazebník poplatků) i seznam rozhodců. Tyto možnosti ale zákon v § 13 svěruje pouze stálým rozhodčím soudům, nikoliv ad hoc rozhodci, nebo dokonce soukromé společnosti.

Z § 19 odst. 3 RozŘ plyne, že řízení je zásadně ústní, nedohodnou-li se strany jinak. V daném případě není v rozhodčí smlouvě výslovně sjednáno, že by rozhodčí řízení nemuselo být ústní, avšak v Části druhé, Hlavě 1., článku 2., bodu 5. „Pravidel pro rozhodčí řízení“ je uvedeno, že řízení před rozhodcem je písemné; tím není dotčeno oprávnění rozhodce nařídít ústní jednání, pokud to rozhodce považuje za potřebné k řádnému posouzení věci. Z uvedeného ustanovení za předpokladu jeho platnosti by bylo nutné dovodit, že dané rozhodčí řízení není ústní. Odvolací soud opětovně zdůrazňuje, že tato procesně velmi významná podmínka by musela být výslovně dohodnuta v rozhodčí smlouvě, ve které se účastníci dohodli na ad hoc rozhodci (rozhodcích) a pouze u stálého rozhodčího soudu by bylo možné si tuto podmínku platně dohodnout pouhým odkazem na statut (pravidla) stálého rozhodčího soudu.

Z uvedených skutečností je nutno vyvodit závěr, že v dané věci v čl. VI. (6.1) Smlouvy nebyl mezi účastníky dohodnut k řešení majetkového sporu ani stálý rozhodčí soud, jak již výše bylo uvedeno, ani ad hoc rozhodce (rozhodci). Správa rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s. r. o., svou činností a jí ustanovenými pravidly přejímá působnost („kopíruje“ činnost) stálého rozhodčího soudu, čímž obchází ustanovení § 13 RozŘ.

Odvolací soud uzavírá, že pokud rozhodčí smlouva neobsahuje přímé určení rozhodce ad hoc, anebo konkrétního způsobu jeho určení, ale jen odkazuje ohledně výběru rozhodce a stanovení pravidel rozhodčího řízení na právnickou osobu, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona a odkazuje na touto právnickou osobou stanovené statuty a řády ke jmenování a výběru rozhodců, jakož i způsobu vedení rozhodčího řízení a stanovení pravidel o nákladech řízení, pak je taková rozhodčí smlouva neplatná dle § 39 obč. zák. pro obcházení zákona. Z uvedeného důvodu není rozhodčí smlouva obsažená v čl. VI. (6.1) Smlouvy platná. S ohledem na tento právní závěr již nebylo potřebné zkoumat, zda se neplatná rozhodčí smlouva případně vztahovala též na spory týkající se žalované směnky.

Vzhledem k neplatnosti rozhodčí smlouvy je soud v souladu s § 106 odst. 1 o. s. ř. povinen daný majetkový spor projednat. Rozhodnutí soudu prvního stupně nebylo věcně správné, odvolací soud proto v souladu s § 220 odst. 3 a § 221a o. s. ř. změnil napadené rozhodnutí tak, že se směnečný platební rozkaz nezrušuje a řízení se nezastavuje. V dalším řízení soud prvního stupně projedná ostatní námitky žalované, vznesené proti směnečnému platebnímu rozkazu.

Odlišné stanovisko JUDr. Huška:

Strany smlouvy si mohou platně dohodnout, že spory vzniklé z jejich smlouvy budou rozhodovány rozhodcem vybraným žalující stranou ze seznamu rozhodců vedeného soukromým subjektem, jenž není stálým rozhodčím soudem zřízeným ve smyslu § 13 zákona č. 216/1994 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a že rozhodčí řízení bude probíhat podle pravidel vydaných takovým soukromým subjektem.

Rozhodčí řízení podle ZRŘ umožňuje smluvním stranám, aby určité druhy sporů vyňaly z pravomoci soudů a podrobily je zvláštnímu řízení, v němž o nich budou rozhodovat soukromé osoby – jeden nebo více rozhodců, popř. stálý rozhodčí soud. Prostředkem k dosažení tohoto účelu je smluvní volnost, v jejímž rámci strany vymezí, jaké druhy sporů podrobí pravomoci rozhodců a dohodnou se na tom, zda je bude rozhodovat jeden nebo více rozhodců, popř. stálý rozhodčí soud (§ 2 odst. 1 ZRŘ). Shodným projevem vůle mohou smluvní strany v rozhodčí smlouvě určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak budou určeny. Nedošlo-li však k dohodě o počtu a osobách rozhodců, nastupuje pravidlo zakotvené v § 7 odst. 2 ZRŘ, podle něhož každá ze stran jmenuje jednoho rozhodce a tito rozhodci zvolí předsedajícího rozhodce.

Strany si dle ustanovení § 7 odst. 1 ZRŘ mohou v rozhodčí smlouvě určit okruh rozhodců, způsob jejich jmenování stranami, nebo postup, jímž mají rozhodci vést řízení.

I jiné soukromé subjekty (zájmová sdružení) než stálé rozhodčí soudy zřízené ve smyslu ust. § 13 ZRŘ, mohou vést seznam rozhodců a vydávat pro účastníky rozhodčího řízení pravidla, kterými se rozhodci řídí. Pravidla těchto soukromoprávních subjektů pro určení rozhodců se považují za dohodu obsaženou v rozhodčí smlouvě ve smyslu ust. § 7 odst. 1 ZRŘ.

Pokud se účastníci dohodli, že spory mezi nimi vzniklé budou rozhodovány rozhodcem vybraným žalující stranou ze seznamu rozhodců vedeného zájmovým sdružením a nikoli rozhodčím soudem ve smyslu ust. § 13 ZRŘ, není námitka žalobce, že „mechanismus, jakým bude tento rozhodce či rozhodci vybráni (...), musí být sjednán výslovně a určitě“ za podmínky, že tento mechanismus musí být vytvořen stálým rozhodčím soudem zřízeným ve smyslu § 13 ZRŘ zákonem, případná, jelikož za situace, kdy – jak shora uvedeno – i jiné soukromé subjekty než stálé rozhodčí soudy zřízené ve smyslu ust. § 13 ZRŘ mohou vést seznam rozhodců a vydávat pro účastníky rozhodčího řízení pravidla, kterými se rozhodci řídí, se účastníci dohodli, že rozhodce, jenž bude rozhodovat jejich případné spory, bude vybrán ze seznamu nikoli stálého rozhodčího soudu, jenž musí být – jak správně dovolatel dovozuje – zřízen zákonem, nýbrž ze seznamu zájmového sdružení.

Tím však není dotčena možnost namítat event. neplatnost sjednané rozhodčí doložky z jiných důvodů.

V dalších podrobnostech odkazuji na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.7.2008, sp. zn. [32 Cdo 2282/2008](#).

Odlišné stanovisko JUDr. Vrchy:

Z hlediska právní kvalifikace v uvedené věci je určujícím znění rozhodčí doložky tohoto znění:

„Účastníci se dohodli, že veškeré případné spory vzniklé z této Smlouvy nebo v souvislosti s ní (včetně případných sporů o platnost této smlouvy či o platnost rozhodčí doložky) budou rozhodovány jediným rozhodcem, a to v souladu se zákonem č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále již „zákon o rozhodčím řízení“). Smluvní strany se dále dohodly, že rozhodčí řízení bude probíhat dle Pravidel pro rozhodčí řízení vydaných společností Správa rozhodčích řízení a veřejných zakázek, s.r.o., a že rozhodce bude určen žalobcem ze Seznamu rozhodců, vedeného společností Správa rozhodčích řízení a veřejných zakázek.“

Z této rozhodčí doložky vyplývá, že se účastníci dohodli na vyloučení soudní jurisdikce při řešení (majetkových) sporů vzniklých z jimi uzavřené smlouvy a současně – v souladu s § 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení – si sjednali podmínky určení rozhodce, když legitimován k určení osoby pro výkon funkce rozhodce je v tomto případě žalobce. Na takto účastníky sjednané proceduře, stejně jako na označení zdroje (zmíněného zpracovaného seznamu rozhodců), z něž má být takový rozhodce žalobcem určen, nelze spatřovat nic závadného, ale naopak jde o jeden z mnoha v úvahu přicházejících projevů využití smluvní autonomie stran v rámci zajištění řešení případného sporu v rozhodčím řízení. Rovněž souhlas v přijetí ad hoc procesních pravidel, která se – v intencích jinak kogentně stanoveného (základního) rámce rozhodčího řízení podle zákona o rozhodčím řízení – mají v případě vzniku takového sporu mezi účastníky v daném sporu aplikovat, a jež jsou účastníkům dostupná v odkazovaném zdroji, kdy jejich autorem (zpracovatelem) je třetí osoba, opět nemůže zakládat žádné úvahy o obcházení zákona. Je třeba zohlednit, že v rozhodčí praxi řada subjektů (povětšinou obchodních společností) poskytuje pro jednotlivé rozhodce ad hoc jakési servisní (organizačně-technického charakteru) služby, které rozhodci ad hoc využívají při výkonu své funkce, a že tyto subjekty též vedou seznamy těchto rozhodců, jakož i procesní řády (pravidla), na které účastníci v uzavíraných rozhodčích doložkách odkazují s tím, že z takto vedeného seznamu bude sjednaným způsobem v případě sporu určen daný rozhodce, a že v předmětném rozhodčím řízení bude postupováno podle odkazovaných procesních pravidel. Ve skutečnosti, že např. obchodní

společnost (pro rozhodce ad hoc plnicí funkci jakéhosi servisního subjektu) vede seznam rozhodců, který je veřejně přístupný a z nějž mohou účastníci v rámci uzavíraných rozhodčích doložek buďto přímo určovat rozhodce ad hoc nebo se dohodnout na proceduru, podle které z takového seznamu (opět způsobem mezi účastníky dohodnutým) bude příslušný rozhodce v případě vzniku majetkového sporu určen tím kterým účastníkem či jiným sjednaným způsobem (např. losem, jiným subjektem), nelze spatřovat absolutně žádné obcházení zákona o rozhodčím řízení či jiného právního předpisu. Ostatně z odůvodnění předmětného rozhodnutí je zřejmý nedostatek relevantní argumentace ve směru odkazu na příslušnou právní úpravou, z níž pro její kogentní charakter bylo lze takto kategoricky judikované právní důsledky dovozovat. O jinou situaci by se jednalo např. tehdy, pokud by v rámci takto zpracovaných a účastníky rozhodčí doložky akceptovaných pravidel vedení rozhodčího sporu, měl některé dílčí úkony v rámci rozhodčího řízení provádět (vykonávat) subjekt odlišný od rozhodce (odhlédnuvše od příp. participace soudu v situacích předvídaných zákonem o rozhodčím řízení - např. v jeho ust. § 20 odst. 2). V tomto ohledu - cituji za účelem odlišení uvedených limitů - např. Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 10 Co 759/2006, který zaujal tento právní názor: „Subsidiární použití občanského soudního řádu v rozhodčím řízení, jak je zakotveno v ust. 30 zákona o rozhodčím řízení, ani jiné ustanovení cit. zákona neumožňuje rozhodci, a zapovídá tak i stranám, byť by se na takovém způsobu rozhodování dohodly, aby o příp. ustanovení opatrovníka účastníku rozhodčího řízení rozhodoval subjekt odlišný od rozhodce ad hoc. Pokud se tak přesto stane a osoba, která není v postavení rozhodce a není tudíž ani oprávněna rozhodovat předmětný majetkový spor, ani konat procesní úkony v rozhodčím řízení, vydá usnesení o ustanovení opatrovníka účastníku rozhodčího řízení neznámého pobytu, jedno-li zda k žádosti (návrhu) rozhodce, a za těchto okolností je pak zmíněnému opatrovníkovi doručován rozhodčí nález, je pro takový případ nutno zaujmout závěr, že rozhodčí nález nebyl ve smyslu ust. § 28 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení doručen předmětné straně, resp. účastníku rozhodčího řízení. Skutečnost, že usnesení o ustanovení opatrovníka bylo vydáno osobou, jež nebyla v postavení rozhodce ad hoc, a je např. pouze zaměstnancem jakési servisní právnické společnosti, jež pro rozhodce ad hoc zajišťuje technicko-organizační služby související s probíhajícím rozhodčím řízením, je zde právně bezpředmětná, neboť takový nulitní akt absenci rozhodnutí rozhodce ad hoc či rozhodnutí soudu o ustanovení opatrovníka přísl. účastníku rozhodčího řízení nahradit nemůže“

Z vyložených důvodů se proto zcela ztotožňuji s právním závěrem obsaženým v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. července 2008, sp. zn. [32 Cdo 2282/2008](#) (rozhodnutí pod č. 15 jako alt. I. navrhovaná k publikaci), tj. že strany si mohou platně dohodnout, že spory vzniklé z jejich smlouvy budou rozhodovány rozhodcem vybraným žalující stranou ze seznamu rozhodců ve smyslu § 13 zákona o rozhodčím řízení, a že rozhodčí řízení bude probíhat podle pravidel vydaných takovým soukromým subjektem. 1) k tomu srov. usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 6.11. 2008, sp. zn. [II. ÚS 2682/08](#), jímž byla ústavní stížnost proti shora cit. usnesení Nejvyššího soudu odmítnuta mj. s odůvodněním, že „závěry (soudů) jsou naopak zcela konformní s judikaturou Ústavního soudu týkající se ochrany autonomie vůle a svobody individuálního jednání...“

Snad jen pro úplnost dovoluji si odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. května 2001, sp. zn. 22 Cm 18/2001, který je citován v publikaci Bělohávek, A.: Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2004, s. 77 (s poznámkou, že toto rozhodnutí bylo „potvrzeno usnesením VS v Olomouci ze dne 10.10. 2001) s následující právní větou: „Strany si mohou dohodnout určit okruh rozhodců, způsob jejich jmenování stranami, či postup, jímž mají rozhodci vést řízení. I soukromé subjekty mohou vést seznam rozhodců a vydávat pro účastníky rozhodčího řízení pravidla, kterými se rozhodci řídí.“